

Naše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

Štev. 8.

20.12.

1934

Letnik I.

Bog pomaga v sili.

Bumbo je bil črnc, eden izmed tistih prav temnih. Kaj je bilo na njem belega? Oči in zobje, drugega pa prav nič. Pa dobre duše je bil Bumbo. V domači vasi tam sredi divje Afrike so ga vsi ljubili, ker ni storil nikomur nič žalega, pač pa je rad pomagal, kjer je le mogel. Poglavar vasi ga je radi tega tudi rad malo izkoriščal, nalagal mu je včasih prav neprijetna opravila, za katera drugi vaščani niso nič kaj marali — a Bumbo je kazal svoje bele zobe in se je smejal. Vsako opravilo pa je opravil prav točno. Bumbo je bil seveda pagan, o krščanski veri ni vedel prav nič. Solnce mu je bilo najvišje božanstvo, tudi mesec je užival precej božanskih časti, potem pa je bilo še vse polno večjih in manjših duhov, ki so bili človeku ali naklonjeni ali pa sovražni. Proti sovražnim duhovom je bilo treba imeti kak čar, kak Ju-ju, kakor so črnici pravili. Bumbo se je bal samo enega izmed teh duhov, enega, ki mu je povzročil, da je dobil boječe izpuščaje po celem telesu. Ozdravil ga je bil vaški čarovnik in mu dal čarodajni Ju-ju, polovico orehove lupine, kar je Bumbo nosil okoli vratu.

Prišel pa je v vas misijonar, še mlad duhovnik, ki je začel oznanjevati pravo vero. Postavil si je kolibico, v njej je postavil oltarček, namestil par slik in nato si je poiskal slugo. Vaščani so ga v začetku nekako nezaupljivo gledali, ker pa je prijazen mož, ki je gladko govoril njihov jezik in ki je zlasti otrokom marsikaj podaril, so se ga kmalu privadili. Prav radi so se zbirali okoli njegove kolibice, posebno tedaj, ko je obesil na vejo blizu hišice zvon. Tega so črnici smatrali za duhovnikov Ju-ju in kadar je zvon zadonel, so se takoj zbrali pri njem. Misijonar si je tako korak za korakom pridobil srca vaščanov in je začel tudi prav previdno in smotrno sejati se-

me krščanske vere. Najbolj se je zanimal za vse, kar je bilo z duhovnikom v zvezi, naš znanec Bumbo. Sam se je ponudil duhovniku za slugo in je kot tak opravljal vse svoje dolžnosti z največjo vnemo. Naučil se je moliti in bil je med prvimi, ki so se dali krstiti. Samo svoj Ju-ju je skrbno čuval, niti prigovarjanja duhovnikova, niti njegove prošnje niso pomagale, tiste polovice orehove lupine Bumbo ni hotel zavreči.

Tako je minil čas. Misijonar se je že popolnoma udomačil pri črnih. Radi so ga imeli in spoštovali so ga nad vse. Še bolj se jim je pa prikupil s tem, ker je bil tudi lovec in je ustrelil marsikatero divjo zver, ki je delala črncem škodo.

Nekoč je Bumbo spremljal svoje tovariše na poset pri poglavarju sosedne vasi, oddaljene kakkega pol dneva hoda. Črnici so bili oboroženi s sulicami in z noži, drugega orožja niso imeli. Ko so se vračali domov, je padel Bumbo po nesreči v globoko jamo, katera je bila tako s travo preraščena, da je revež ni videl. Kaj zdaj? Tovariši so se posvetovali, kako bi ga izvlekli. Že so ga imeli blizu roba, kar je zakričal eden: »Leopard! Bežimo!« Pustili so Bumba v jami in le o ddalec so kričali in viteli sulice.

Bumbo se je ozrl in bil je od groze kar trd. Skozi travo se je plazila velikanska mačka, krasen leopard. Bumbo za to lepoto ni imel oči, njega je obhajala groza in objel ga je smrtni strah. Tedaj je prijel svoj čarobni vratni okrasek in prosil, naj mu Ju-ju pomaga, ali divja zver je prihajala vse bliže. Ni se j mudilo, ker je bila svojega plena sigurna:

Naenkrat je Bumbo uvidel, da mu njegov Ju-ju nič ne pomaga, spomnil se je svojega dobrega gospodarja in je začel prav iskreno moliti ter prositi Boga za pomoč. Ze se je leopard postavil na — skok, kar počí strel in velika mačka se zvali tik Bumba mrtva v jamo. Rešilni strel je oddal misijonar, ki je bil v skrbeh radi svojega služabnika. Priskočili so Bumbovi tovariši in kmalu sta bila Bumbo in ubiti leopard izven jame. Na dnu jame pa je ležal Bumbov Ju-ju. Vrgel ga je tja in pljunil je nanj.

*

Mili dom, dragi dom!

»Mili dom, dragi dom!« so peli otroci v šoli. Popotnik, ki je hotel baš mimo šole, je postal in je poslušal, dokler ni bilo pesmi konec. Potem je šel zamišljen

dalje. Ta pesem je bila baš zanj. Pred dolgimi leti je bil odšel iz očetove hiše, da bi kaj poiskal v tujini. Doma mu ni več ugajalo. Daleč od kraja, kjer je bil rojen, kjer so živeli njegovi starši, sorodniki in znanci, si je hotel najti novo, boljše domovino.

In sedaj? Bil je v mnogih deželah. spoznal je daljna mesta in tuje ljudi, ali nikjer ni našlo njegovo srce miru. Misel na domovino, na drago očetovo hišo, na svoje starše, skratka na vse, kar je nosil v duši kot ljub spomin na domovino, ta misel ga je spremljala povsod. Nazadnje se ni mogel več ustavljati svojemu hrepenenju, zbral je najpotrebnejše reči in je sedel na ladjo ter pozneje na železnico, ki ga je vodila proti domačemu kraju. Od zadnje postaje je prišel sem peš. Pri vsakem koraku je videl staroznana in dolgo pogrošana polja in travnike, gore, potoke in kraje. Tu je bil tra-

vnik, na katerem je često trgal pomladanske cvetice, tam potok, iz katerega je dobival gladke, okrogle kamne. Mimo igrišča je šel in se je spomnil lepih ur, katere je prebil tam z veselimi tovariši. Potem je prispel do šole, kjer je bil dan za dnevom, in je čul pesem, ki je povedala vse, kar je čutil v tujini in kar ga je bilo siloma vleklo domov.

Zdaj je svoj korak pospešil, še cestni ovinek — in pred njim je stala domača hiša, najlepši kraj v lepi domovini. Pred hišo ni bilo nikogar, njegovi ljudje so bili najbrž vsi v hiši. Tiho je odprl vrata v sobo; da, tu je sedel oče in je materl nekaj čital iz časopisa. Mati je sedela pri oknu in je marljivo šivala.

»Mat!« je zaklical popotnik z ginjenim glasom. Krik — in kar je bilo potem, ve vsakdo izmed vas, dragi otroci, in dalje kar lahko pripovedujete sami.

Tudi naša domovina je lepa. Sedaj še niti ne veste, kako lepa je. Šele ko boste nekoč dalje časa od nje odsotni, boste razumeli smisel pesmi, ki so jo peli otroci v šoli. Prtem boste tudi razumeli, kako mogočna je ljubezen do domovine in kako bridke bolečine more povzročiti »domotožje«. In gotovo boste z ganjeno dušo ponavljali besede pesnikove:

»Mili dom, dragi dom!«

*

Bodi vljuden!

Ali se še spominjate, da smo v 2. številki našega lista imeli spis z istim naslovom? Če ne, pa pogledjte! Saj vendar ne zavržete poedinih številk našega li-

sta? Treba jih je hraniti, da bodo vsi vkup in potem vezati. Tako bo nastala polagoma cela knjiga.

Da pa pridemo spet na tisti spis! Tam smo se bili domenili o tem, kako bi morali biti otroci vljudni in postrežljivi napram starejšim ljudem. Kaj pa nam hoče povedati tale slika? Pametni čitatelji bodo kar na mah vedeli, za kaj gre. Vidite, kako prezirljivo gledata punčki na fantka? Zakaj neki? Fant stoji tam in ima obe roki v žepih! Ali je to lepo? Gotovo ne! Dogaja se pa kaj takega mnogokrat. Včasih vidite, da govori kak deček z gospodom učiteljem ali z gospodom katehetom, pa ima roki v žepih. Če se je kaj takega dogodilo v šoli, je gotovo spod učitelj rekel:

»To ni vljudno, če s kom govoriš, pa imaš roki v žepih. Tega se moraš odvaditi že sedaj. Iz tega lahko postane navada in pozneje bi bilo zato težko, opustiti tako navado.«

Marsikdo izmed vas si bo mislil: »Ali bi to res bila taka stvar?«

Bi bila! Ljudje so si napravili tekom časa gotove predpise za lepo vedenje. Kdor se takih medsebojnih predpisov drži, tistega smatrajo za vljudnega in dobro vzgojenega. Pa v našem slučaju vidite tudi sami, da ni niti lepo, če kdo stoji pred kako osebo, kateri je dolžan spoštovanje, pa se pred njo postavi tako nekako drzno in prevzetno z rokami v žepih. Ali mislite, da bi tak človek kaj dosegel, če bi za kaj prosil? Gotovo ne! Vsakdo bi si mislil, da je to neolikanec.

Dečki, pazite torej pri sebi in pri tovariših na to, kar sem tu napisal. Že sedaj je treba s tem začeti, potem bo šlo lahko. V začetku se bo kdo še spozabil, potem pa se bo tako temeljito odvadil te razvade, da bo že sam po sebi ravnal tako, da bo prav.

Čez par štveilk bomo spet kaj novega govorili o vljudnosti. Zdaj bo treba nekoliko čakati, da si pomnite to, kar tu čitate in da se po tem — ravnate.

*

Vprašanja.

1. Na kateri cesti se še ni nihče vozil?
2. Koliko krompirjev gre v en lonec?
3. S čim konča dan in začne noč?

4. Zakaj nikoli dva dni zaporedoma ne dežuje?

5. Kaj postane večje, če kaj odzameš?

6. Očetov otrok, materin otrok, pa venčdar nikogar sin. Kdo je to?

7. Imam zobe, nisem jezdec, lahko rečem, nisem nož?

8. Koliko žrebljev potrebuje dobro podkovan konj?

9. Če stoje trije osli v hlevu, kateri je najpametnejši?

10. Kakšna razlika je med stotakom in tisočakom?

11. Koliko jajec je mogel velikan Golijat na tešče pojesti?

12. Kako more 5 oseb razdeliti med seboj 5 jabolok, da dobi vsaka 1, pa še 1 jabolko ostane v skledi?

13. Kaj je, ča gre dimnikar po snegu?

14. Kako moreš z rdečo tinto črno pisati?

— —

Zdaj pa le hitro na delo, pa pravilni morajo odgovori biti!

*

Za smeh.

Dober odgovor.

Teta: »Kdaj imaš rojstni dan, Mimika?«

Mimika: »O, zelo poredkoma.«

— —

Ni vredno.

Tončka je mati zasačila, ko je baš hotel vzeti kos potice. Mati ga je posvarila: »Le pazi, Tonček, če boš še kaj vzel brez dovoljenja, te bode ljubi Bog takoj kaznoval.«

D drugega dne je bil Tonček sam v sobi. Zunaj se je pripravljalo za nevihto. — Tonček je videl na mizi posodico za sladkor, brž je vzel kos in ga je vtaknil v usta. V tem trenutku je močno zagrnelo. Tonček je ves prestrašen zaklical: »Ne, ne, ljubi Bog, zaradi tako malega koščkala!«

==

Najbolj važno.

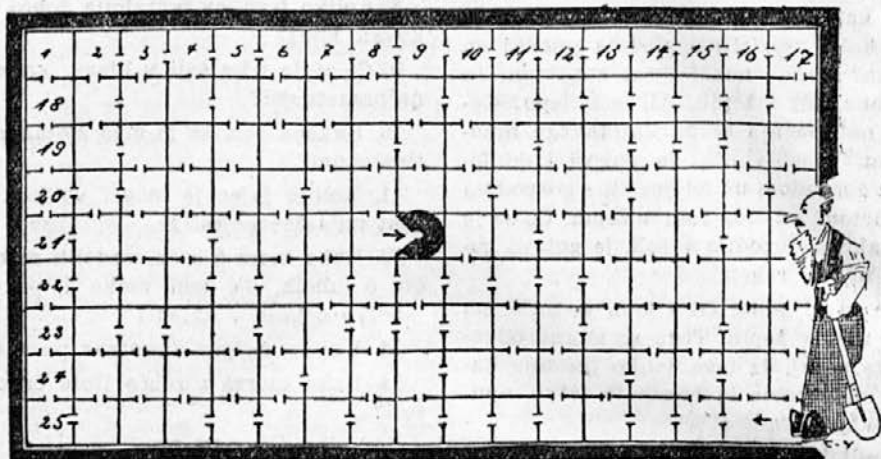
Učitelj pripoveduje: »Pri sankanju je treba zelo paziti. Ko sem bil še majhen, sem imel prijatelja, katerega sem zelo ljubil. On je imel lepe sanke in mnogokrat sva se po zimi skupaj sankala. Bli-

zu šole je bil kup zemlje, po katerem so sanke prav gladko tekle do ceste. Gospod učitelj nam je prepovedal, da bi se tam sankali, ker bi lahko okoli ogla prišel nenadoma voz in bi se lahko zgodila nesreča. Moj dobri prijatelj ni slušal, za-

letel se je v voz in je dobil take poškodbe, da je kmalu nato umrl. Kaj menite, kaj sem si jaz mislil, ko sem videl to nesrečo?»

Tinček: »Da boste vzeli sanke, če so ostale cele.«

Labirint.

Ta labirint je neke posebne vrste. Na prvi pogled vidite, kje je treba začeti in kam se mora priti, ker sta na dotičnih mestih vrisani puščici. Če bi pa hoteli najti pot, se vam ne bi posrečilo, ker nobena prosta pot ne vodi do cilja.

Treba je predreti dve steni, in sicer v dveh celicah izmed tistih, ki so ob dveh

robeh označene s številkami. Tisti dva celici pa je treba najti. Torej poskusite, hodi po potu od začetka skozi odprtine, kakor daleč moreš, potem pa naznači tisti dve steni, v kateri mora mož z lopato napraviti odprtino, da se pride do cilja, do zaklada.

= =

Skrivalnice.

Kdo krmi te ljubke živalice?

Kje je tretji čitatelj?